

Vršovice 11.11.2012

Pozdrav: Vítám vás na bohoslužbách, při kterých se smíme těšit ze zaslíbení Boží přítomnosti.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hospodine, celým srdcem Ti vzdávám chválu, klaním se Ti před Tvým svatým chrámem, Tvému jménu vzdávám chválu za Tvé milosrdenství a za Tvou věrnost.

Ž 138,1a.2

Píseň: 184 Ostříhej mne z vysokosti

Modlitba: Pane Bože, chceme dnes moc poděkovat za svědectví Tvého Slova. Za svědectví lidí, kteří Tě nevnímali jako Boha, který je daleko, který patří do setkání uzavřených společností, ale jako toho, který vstupuje do lidských životů. Tam, kde my už nevidíme budoucnost, tam, kde jsme bezradní, ale i tam, kde nás zaplavuje vlna radosti a vděčnosti.

Děkujeme za to, že se s takovým svědectvím smíme setkávat. A zvláště děkujeme za svědectví o Ježíši z Nazareta. Že to Tys ho poslal, že stojíš za vším, co dělal i co říkal. Že jsi ten, kdo ho vzkřísil a my tak smíme vyznávat, že je náš Pán a Spasitel.

Prosíme, abychom o tom dokázali jako Tvá církev zcela konkrétně svědčit. Aby lidé kolem nás se mohli setkat s Tvou milostí. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S379

Čtení: Rt 3,1-5;4,13-17

Píseň: 691 Tak málo přímých cest

Text: Mk 12,38-44

Haleluja. Kéž ti vzdají chválu, Hospodine, veškeré tvé skutky, kéž ti tvoji věrní dobrořečí, ať hovoří o tvém slavném kralování, ať promluví o tvé bohatýrské síle. Haleluja. (Psa 145:10-11 CEP)

Je to zvláštní spojení příběhů, které jsme dnes slyšeli. Ono je zvláštní i to spojení dvou novozákonních textů, které stojí vedle sebe. Kritika zákoníků a chudá vdova, která dá poslední co má do chrámové pokladnice. Představuju si tu vdovu tak trochu jako Noemi. Prožila těžké chvíle, ztratila nejen blízkého člověka, ale také své životní zajištění. Ocitá se v situaci, ve které není jednoduché nalézt řešení a naději do dalších dnů. Ona ta naděje je, ale otázkou je, jak ji přiblížit, jak uskutečnit

setkání člověka, který o všechno přišel a této naděje. Víme, nebo věříme, že víme, kde je. Je zachycená v Písmu. To věděli i zákoníci. Naděje na život je zachycená v Zákoně. Proto ho četli, proto ho studovali a předávali dál. Nenechávali si to pro sebe. To je přece dobře. A lidé k nim za to měli úctu. To je v pořádku.

A přece Ježíš jejich jednání kritizuje. A když pomíneme onu lacinou kritiku zákoníků, že mysleli jen na to, jak vypadají atd. atd., zjistíme, že stojíme před závažnou otázkou. Zákoníci nabízeli model, jak setrvat ve smlouvě s Hospodinem. Jak nevypadnout z naděje. To bylo a je důležité. Sami si uvědomujeme, že v okamžiku, kdy budeme mluvit o víře jako o nějakém pocitu bez reálných dopadů do života svého i společnosti, že je něco špatně. Zákoníci toto řešili - není možné, aby neexistovala pravidla správného života, která by byla možná vyčíst ze Zákona. Dobře. Ano, neslo to s sebou u některých určitě projevy určité pýchy, vědomí vlastní důležitosti. Ale vzhledem k tomu, že Ježíš se sám účastnil hostin, tak asi nebylo úplně košér toto vyčítat zákoníkům.

Zkusme se na to podívat odjinud. A v tom nám může velice pomoci Noemi. Noemi spolu se svojí rodinou odešla z Betléma, protože tam už neviděli možnost jak přežít. Je to vlastně velice aktuální. Daniela měla tento čtvrtek pobožnost na začátek schůze staršovstva a mluvila o tom, s čím se jako psycholožka setkává v tomto období. Jednak podzimním období, ale také v období, kdy existenční nejistota vzrůstá. O to víc, že se o ní vlastně veřejně nemluví. Jakoby média byla odtržena od reality, v jaké žijí lidé. A kdyby bylo kam, kdyby lidé měli odvahu, tak by se určitě mnohem víc z nich sebralo a odešlo jinam. Za nějakým vytouženým rájem.

Noemina rodina tak učinila a příběh nám svědčí o tom, že udělali chybu. Ono totiž nešlo jen o to, že odešli z místa, kde byla neúroda, oni odešli z místa, které bylo součástí Boží zaslíbené země. Oni vykročili ven ze smlouvy. To je beze sporu chyba. Všem by to zákoníci určitě dobře vysvětlili. Kdekdo by vysvětlil, že ze současné krize nejen naší společnosti je cesta pouze přes proměnu člověka. Přes obrácení. A my jako věřící křesťané jsme přesvědčeni, že ono obrácení má být založeno na důvěře Bohu Izraele, Otci našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. A že to musí ovšem nést poslušnost hodnot Božího království. Jinak takový obrat není obratem, ale představou o milosti, která je ovšem laciná.

Ano, ale jak vysvětlit, jak přesvědčit, že toto je cesta, která má skutečně budoucnost. Že má zaslíbení od Hospodina. Evangelista Matouš

trochu rozvádí, vysvětluje, Ježíšovu kritiku zákoníků: „Na stolicí Mojžíšově zasedli zákoníci a farizeové. Proto číňte a zachovávejte všechno, co vám řeknou; ale podle jejich skutků nejednejte: neboť oni mluví a nečiní. Svazují těžká břemena a nakládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem.“ (Mat 23:2-4 CEP) Ten problém byl v tom, že mluvili o naději způsobem, jakým nebylo možno ji předat. A to nás velice zajímá. Protože my víme o naději, chceme ji předat a vidíme, že to není jednoduché, že se s naším okolím velice často míváme. Noemi byla tou, která po naději přímo toužila, ale nebyla schopná ji rozpoznat. A tehdy začíná zvěstování naděje beze slov. Rút doprovází svoji tchyni domů.

A my jsme dnes slyšeli závěr celého příběhu. Vidíme Noemi, která nemluví o konci, nemluví ani o tom, že by bylo hezké, aby její mrtvý syn měl skrze Rút ještě potomka. Ona říká Rút: „Neměla bych ti, má dceró, vyhledat odpočinití, aby ti bylo dobře?“ (Rut 3:1 CEP) Promýšlí perspektivu pro Rút uprostřed svého lidu. Uprostřed lidu smlouvy, odkud sama odešla. To není pletichaření, s čím se tu setkáváme. To se jen Noemi pohybuje v logice života svého lidu a je přesvědčená, že to má smysl, že tady najde řešení pro život. A že právě Bóaz je řešením pro budoucnost Rút.

A ono se ukáže, že skutečně ano. V tom druhém textu jasně slyšíme, že se celou dobu v příběhu této knihy jedná o Noemi. A o to, zda pochopí, že ji Pán Bůh neopustí. Že ona může opustit Jeho, ale ne On ji. A k tomuto rozpoznání jí dovedla oddanost, empatie, oběť druhého člověka pro ni. O Bohu toho věděla Rút hrozně málo, ale věděla, co to znamená být člověk. A přivedla tak Noemi zpět k Bohu.

Na to upozorňuje Ježíš, když kritizuje zákoníky. Proto také tak vyzdvihuje onu chudou vdovu, která se vydala z posledního, aby mohla přispět do chrámové pokladnice. Je to zvláštní, že ji Ježíš tak chválí, když chrámový kult zároveň kritizuje. Ale znovu tu jde o zcela obyčejné propojení víry a života. Autentické propojení. To vůbec není proti znalosti Písma, proti teologii. Ta je nesmírně důležitá. Může mnoho pomoci při reflexi světa kolem nás. Ale nemůže nahradit autentické svědectví absolutní důvěry v Hospodina, Boha Izraele a našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Nemůže nahradit svědectví o propojení toho být člověkem s Boží cestou pro člověka.

Jsme nervózní z toho, co bude. S námi osobně, zda bude práce nebo nebude.

Stále myslím na Danielino zamyšlení na začátku schůze staršovstva. O zraněných lidech dnešní doby. Nejistotou, ztrátou jistot, ztrátou perspektivy. I my sami známe tuto nejistotu. Jsme nervózní z toho, co bude s církví. A právě v této situaci my můžeme být svědectvím o naději. Můžeme ukázat, že existuje cesta, která se neztrácí ve tmách. Tak, jako to ukázala Rut pro Noemi. Tak, jako to ukázala ta chudá vdova. Můžeme se stát svědky o životě s Bohem. Amen.

Píseň: 635 Tvá, Pane, láska

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá.

Ef 4,32-5,2

Požehnání: Sám Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem. Pán se všemi vámi. Amen.

2Te 3,16

Píseň: 486 Svaté Boží požehnání